

да тръгне отъ мѣнастиря, за да посѣти Рада. Тя живѣеше у баба Лиловица, отдѣлно, въ една стаичка, въ дѣното на дългнестий и бухналъ съ листнати овошки, дворъ. Отвѣтъ до стаята бѣше прилѣщено одърче, дѣто Рада денъ работеше и четеше на сѣнка.

— Ней се изгледаха очитѣ да чака два дни. Тия дълги часове, пълни съ трепетъ на ожиданието, съ жегливи вълнения и безпокойства, сторихъ ѝ се и по-дълги отъ вѣкове. Въ нетърпѣнието си, тя излѣзе на вѣнъ на одъра.

Нощта напръдваше. Звѣздитѣ блѣшукахъ, като живи брилянти на небето. Изъ прѣчистения и утихналъ въздухъ се лѣяхъ тихи благоухания отъ цвѣтята въ съседнитѣ дворища; най силно се чувствоваше ароматното дихание на една кичеста акация. Листата на дърветата въ двора сладко-дрѣмливо шушняхъ и треперяхъ отъ милувкитѣ на нощния зефиръ; тишината бѣше чудна и тайнствена въ тая безлунна нощъ. На гредата надъ одърчето, двѣтѣ лѣстовички, пробудени отъ шума на Рада, погледнахъ сънливо отъ гнѣздото и накъ се сгунихъ една до друга... Нѣкакъвъ любовенъ дххъ, нѣкаква радостъ небесна и неуловима вѣеше на всждѣ. И всичко: и това лазурно небе, и тия брилянтни звѣзди, и тоя въздухъ, и тия дрѣвеса, и лѣстовички, шо се топляхъ въ пуховото си легло, и цвѣтя, и миризми — внасяхъ въ душата благодатно успокоение и ѝ говоряхъ за миръ, любовъ и поезия, и за безконечни звонки цалувки въ сладката нощна тишина...

Рада копѣеше...

Когато най-послѣ Огняновъ тропна на вратата, тя усѣти, че краката ѝ се подвиватъ, но тя хвъркнѣ и отвори.

Любовниците се прѣгърнахъ и слѣпнахъ устнитѣ си въ една дълга, гореща цалувка.

Единъ потокъ отъ радости трѣбваше да се искаже сега въ нѣколко повторени цалувки, въ нѣколко прѣкъснати думи.

Подиръ първитѣ бурни излияния, двамата любовници,